

[Madsen-Mygdal.]

digger, at jeg knytter et Par Bemærkninger til, hvad Ministeren sagde. Ønsker Ministeren en Diskussion her, saa skal jeg ikke unddrage mig en saadan Forhandling, men jeg troede egentlig, man fra alle Sider mente, det ikke var nødvendigt at komme ind paa, hvad vi har sagt saa mange Gange før. Jeg maa dog have Lov til et kort Tilsvar.

Den højtærede Minister pointerede, at det var første Gang, der ikke var opnaaet Enighed i Aarene siden 1920 om Udstykningsen og beklagede det. Ja, det er rigtigt, det er første Gang, naar sidste Aar undtages, og jeg beklager det ogsaa i høj Grad, men jeg beklager det ogsaa for den højtærede Landbrugsministers Skyld. Det er nemlig første Gang, en Landbrugsminister staar i den Stilling, at han ikke er i Stand til at tilvejebringe Enighed mellem de modstridende Opfattelser. Jeg tror, den højtærede Minister alvorligt skulde tænke over, hvor Skylden ligger for, at en Overensstemmelse ikke kan opnaas.

Ministeren mente, at det, der her var forelagt, simpelt hen var en Fortsættelse af den Lovgivning, vi har haft før, og derfor var det saa urimeligt, at man ikke kunde faa Lov til at gaa videre ad den Vej. Nej, selv bortset fra Ekspropriationsbestemmelsen er det noget helt nyt og noget, vi ikke har kendt før. De Herrer ynder at tale om Loven af 4. Oktober, som om det var noget aldeles fastlagt, at der var angivet en Vej frem, som vi skulde følge, men det er slet ikke Tilfældet.

Den højtærede Minister udtalte nu, at tidligere har vi stillet Jord til Raadighed, nu drejer det sig bare om Penge, og den Forskel var ikke saa stor, der havde ogsaa været bevilget smaa Beløb før. Men det maa ikke glemmes, at hele 4. Oktober-Loven, der har sit Udspring i Landbokommissionen, hviler paa en kort Udtalelse, som jeg maaske maa have Lov til at oplæse, fra et Mindretal, der bestaar af Udvalgets Formand, Falbe-Hansen, de ærede Medlemmer af dette Ting Hr. Pinholt, Hr. Niels Frederiksen, Hr. Hans Rasmussen og flere andre. Det hedder der:

„Man er ikke blind for, at de periodiske Omvurderinger kan frembyde adskillige Vanskeligheder og Ufuldkommenheder, blandt andet den, at for saadanne Ejendomme vilde kommunale Ejendoms-skatte ikke komme til at virke, men man har ment, at Omvurderingerne var fornødne for at sikre sig imod, at disse Ejendomme, oprettede af Jord i offentligt Eje, ikke skal give Anledning til en privat

Spekulation, hvorved Hensigten med deres Oprettelse til Dels bliver illusorisk.“ Og der tilføjes saa fra Mindretallets Side:

„Man har ment det rigtigt at foreslaa et Forsøg i den her antydede Retning.“ — et Forsøg, som omfatter den Jord, som Len og Stamhuse afgiver til Staten.

Og i den Lov, der blev vedtaget, staar der — det vil jeg gerne minde den højtærede Minister om, for det har han vist ogsaa glemt — i § 13, som fremdeles er gældende Lov:

„Loven vil være at underkaste Revision inden 15 Aar efter dens Ikrafttræden; fører Revisionen ikke enten til en Forlængelse af Loven eller til en ny Lov, dannes den sidst afholdte Vurdering af Jorden indtil videre Grundlaget for Renteberegningen, jfr. §§ 4 og 5.“

Det vil altsaa sige, at med denne Lov af 4. Oktober 1919, som var en ren Forsøgslov, er Forholdet i dette Øjeblik endogsaa dette, at hvis Ministeren ikke gennemfører en Revision af denne Lov, inden 15 Aar er gaaet, bortfalder de periodiske Omvurderinger.

Men den højtærede Minister synes slet ikke at bemærke dette Forhold, tværtimod foreslaar han her en Jordlovgivning, der betyder, at Staten Aar for Aar skal anvende meget store Millionbeløb til Køb af Jord, der øjeblikkelig belægges med Tvangsfæste, som aldrig kan komme ud af Statens Besiddelse, aldrig maa gaa over i privat Eje, men kun kan gives i dette Fæsteforhold.

Det er det nye, som den højtærede Minister vil tvinge os til. Ja den Dag, da Ministeren har Flertal — hvis han nogen Sinde faar det — til at gennemføre det, kan han gennemføre det, men med vor Medvirken kan han ikke gennemføre det. Det har vi sagt Ministeren, og det har vi begrundet. Jeg finder stadig ingen Anledning til at komme ind paa denne Begrundelse, men naturligvis, hvis Ministeren ønsker det, er jeg rede. Vi for vort Vedkommende kan altsaa ikke gaa med til dette, som er noget fuldkommen nyt, og som vil betyde dette, at man i hurtigt Tempo med Tvangsmidler indfører Fæste, hvor der før var Selveje.

Vi har saa som en stor Indrømmelse sagt, at vi vil gaa med til, at de unge selv kan vælge, men saa skal der være Ligestilling. Nu siger den højtærede Minister, at der er næsten Ligestilling. Meget vel, men saa giv os Ligestillingen, saa der ogsaa er Sikkerhed derfor i Fremtiden! Naar der omtrent er Ligestilling nu, kan det jo ikke spille nogen Rolle for Landbrugsministeren. Og vi er rede til at forhandle om denne Forskels-